

לבריאות והצלחת

שמואל בן זכריה וקלרה אידל. מרים בת יהושע ומרתא

וצאצאיהם

חגית בת מרים ושמואל. פתחיה בן חנה ויאיר

וילדיהם: דרור, הלל, אשר, ישי, רות.

עודד בן מרים ושמואל. מעין רבקה בת אורלי ואפרים

וילדיהם: ידידיה, רננה, שירה, אמונה, צורי.

תמר בת מרים ושמואל. רועי בן שרה ומשה.

ובתם: אמונה מרתה

לרפואת חיים שמואל בן סימה

לעילוי נשמת פרל בת רבקה ע"ה

לעילוי נשמת

אלישבע שולביץ ע"ה בת יבלחט"א יעקב אליהו ושרה הורביץ

לעילוי נשמת

הבחור שמואל אלעזר ז"ל בן יבלחט"א נתן ואביבה הורביץ

שעת היתר לכהנים שיצא קרבן מידי מעילה

כלל אמר רבי יהושע במשנתנו, שקרבן שקרב כהלכתו (=בהכשר), ואחר כך נפסל, מאחר שהיתה בו שעת היתר לכהנים כשקרב בהכשר, יצא בכך מידי מעילה, ומעתה אף אם נפסל אחרי כן, כגון שנטמא או יצא חוץ למחיצה עדיין אין בו מעילה.

ובן פדת בן אחותו של בר קפרא הסתפק מאיזו עבודה מעבודות הקרבן (שהן שחיטה קבלה הולכה וזריקה), אם נעשית כהלכתה יצא הקרבן מידי מעילה.

האם די בכך ששחיטתו של הקרבן היתה בהכשר, ומעתה אף אם ארע פסול באחת משאר עבודותיו אין בו מעילה.

דף ה'

או שצריך שגם קבלת הדם בכלי שרת תהא בהכשר, ורק אם נפסל אחרי קבלת הדם יצא מידי מעילה.

או שצריך שכל עבודות הקרבן ובכלל זה זריקת הדם למזבח יהיו בהכשר, ורק אם נזרק הדם בהכשר יצא הקרבן מידי מעילה.

ואמר בר קפרא שנחלקו חזקיה ורבי יוחנן בדבר זה.

לדעת חזקיה – די בכך ששחיטת הקרבן היתה בהכשר בכדי שיצא מידי מעילה.

ולדעת רבי יוחנן – רק אם כל עבודות הקרבן היו בהכשר ובכלל זה זריקתו למזבח, יצא מידי מעילה.

שלנה

שנינו במשנתנו, "איזוהי שהיתה לה שעת היתר לכהנים, שלנה ושנטמאת ושיצאת" והיה רבי זירא סבור שכוונת המשנה לקרבן שהתקבל דמו בכלי שרת כדין ונפסל בלינה קודם שנזרק.

ומשמע שמצד אחד אמנם לא די בכך שישחט בהכשר וצריך שיתקבל בכלי שרת אך מצד שני לא צריך שיזרק למזבח בהכשר. ואם כן משנתנו אינה לא כחזקיה ולא כרבי יוחנן.

והעמידו את משנתנו כדעת רבי יוחנן, שאין המשנה מדברת בקרבן שנפסל דמו בלינה אלא בקרבן שנעשו כל עבודותיו בהכשר ובכלל זה זריקת הדם, כדעת רבי יוחנן, ולכן יצא מידי מעילה, ואחר כך נפסל בשרו בלינה שלא הוקטר כל הלילה.

ושקבלו פסולין וזרקו את דמה

שנינו במשנתנו, "ואיזו היא שלא היתה לה שעת הכושר לכהנים, שנשחטה חוץ לזמנה, וחוץ למקומה, ושקבלו פסולין וזרקו את דמה".

ואמרו, שעל כרחך אין כוונת המשנה לקרבן שגם קבלת הדם וגם זריקתו נעשית על ידי פסולים, שכן מאחר שנפסל בקבלת הדם על ידי פסולים, אינו נפגם יותר אם גם הזריקה נעשית בפסולים, ועל כרחך כוונת המשנה היא שפסולים קיבלו את דמו וכשרים זרקו את דמו.

ומבואר שמשום שהתקבל בפסול לא יצא מידי מעילה אבל אם היה מתקבל בהכשר היה יוצא מידי מעילה, ולמדנו שמצד אחד לא די בכך שישחט בהכשר וצריך שיתקבל בכלי שרת בהכשר, ומצד שני לא צריך שיזרק למזבח בהכשר, ודי בכך שיתקבל בכלי שרת בהכשר ומשנתנו אינה לא כחזקיה ולא כרבי יוחנן.

וכן הוא ביאור המשנה לדעת רב אסי.

ורב יוסף אמר, שכוונת משנתנו היא לשני מקרים. האחד, שפסולים רק קיבלו את הדם, והשני, שפסולים רק זרקו את הדם. (כדוגמת מה שמצינו לעניין חטאת פסולה שניתז מדמה על בגד להלן).

ולמדנו שגם במקרה זה שהקבלה היתה בהכשר, ורק הזריקה היתה בפסולף גם כן אין הקרבן יוצא מידי מעילה כי רק כשכל עבודות הקרבן נעשו בהכשר, הקרבן יוצא מידי מעילה, כדעת רבי יוחנן.

חטאת שניתז מדמה על בגד

מבואר במסכת זבחים, שאם ניתז מדם חטאת כשרה על בגד, הבגד טעון כיבוס. ואם ניתז דם מחטאת פסולה על בגד, אין הבגד טעון כיבוס.

ואין חילוק בדבר זה בין חטאת שנפסלה קודם שהיה לה שעת הכושר ובין שנפסלה אחר שהיה לה שעת הכושר, בכל מקרה אם בשעה שניתז ממנה הדם על הבגד היא כבר היתה פסולה אין הבגד טעון כיבוס.

ושנינו במסכת זבחים מספר אופנים לחטאת שלא היה לה שעת הכושר, שאם ניתז מדמה על הבגד הוא לא טעון כיבוס, וביניהם שנינו

”שקיבלו פסולים וזרקו את דמה”.

ועל כרחך דין זה אמור גם כשפסולים רק קיבלו את הדם, וגם כשפסולים רק זרקו את הדם. שכן לעניין חטאת בכל מקרה שנפסלה, אם ניתז מדמה על בגד אינו טעון כיבוס. (בין היו כשרים ובין היו פסולים).

האם זריקת דם על ידי פסול עושה שיריים

מבואר שלדעת רב אסי, בין האופנים הנזכרים במשנתנו, שלא היה לקרבן שעת הכושר, כשקיבלו פסולים את דמו וחזרו וזרקו הפסולים את דמו למזבח.

ואמנם די בכך שקיבלו הפסולים את דמו בכדי שלא תהיה לו שעת הכושר, שהרי הוא נפסל בכך.

והסיבה ששנו שהפסולים גם זרקו את דמו, ללמד דבר נוסף, והוא שפסול עושה שיריים, כלומר אף על פי שהפסול זרק את הדם, אין אומרים שאין כאן זריקה כלל, ויכול לבוא כשר ולקבל דם אחר מהבהמה ולזרוק אותו בהכשר, אלא זריקת הדם על ידי הפסול נחשבת כזריקת דם הקרבן למזבח, (אף על פי שאינה כשרה), ושאר הדם שבבהמה נחשב כשיירי דם, ולא כדם שראוי לזריקה.

ומסקנת הגמרא, שזריקת פסול נחשבת זריקה כגון בפסול מחמת טומאה, משום שמצינו שבציבור זריקה על ידי טמא כשרה, ולכן גם בקרבן יחיד היא נחשבת זריקה לעשות את שאר הדם שיריים.

וכמו כן, זריקה במחשבת פיגול (על מנת לאכול מהבשר חוץ לזמנו או חוץ למקומו), מאחר שהזריקה הזו מועילה לעניין זה שהקרבן נעשה פיגול על ידה, היא נחשבת זריקה, ושאר הדם נעשה שיריים, ואי אפשר לחזור ולזרוקו בהכשר.

אבל זריקת דם על ידי בעלי מומים, שאין זריקתם כשרה בשום מקום, גם לא בקרבן ציבור, ואינה מועילה לכלום, אין זריקת הדם על ידם נחשבת לזריקה כלל, ואין הדם נעשה שיריים, ואם יבוא כשר ויקבל דם אחר מהבהמה, יוכל לזרוק אותו בהכשר.

מעילה בפיגול

לדעת רב גידל – קדשי קדשים שבשעת שחיטה חישב עליהם מחשבת פיגול, (לזרוק את הדם למחר או להקטיר האימורים למחר), מעתה אף אם התקבל הדם כדין ונזרק הדם כדין אין הקרבן יוצא מידי מעילה משום שעל ידי מחשבת הפיגול בשחיטה, גם הקבלה וגם הזריקה שנעשו בהלכתם פסולים, ואינם מוציאים את הקרבן מידי מעילה.

ובדף ו' מבואר שרבי שמעון וברייתא נוספת חולקים על רב גידל, וגם זריקת דם פיגול מוציאה את הקרבן מידי מעילה.

דף ו'

זריקת דם שלן מוציאה מידי מעילה

קרבן שהתקבל דמו כדין, ולא נזרק למזבח בו ביום, נפסל בלינה.

ולדעת רבי שמעון, אם ייזרק הדם על המזבח למחר, אף שאין זריקת הדם מכשירה את הקרבן, ועדיין הוא פסול בלינה, זריקת הדם מועילה לעניין זה שהקרבן יוצא מידי מעילה.

לשיטת רבי יוחנן, האומר שרק זריקת הדם מוציאה מידי מעילה, דין זה אמור בכל אופן שהתקבל הדם בכלי ביום הראשון, ונזרק ביום השני, כי רק זריקה מוציאה מידי מעילה.

אבל אפשר ליישב את דברי רבי שמעון גם אם קבלת הדם בהכשר מוציאה מידי מעילה, שאם

אנו אומרים שדי בקבלה בהכשר להוציא מידי מעילה הטעם הוא, שאנו אומרים כל העומד להיזרק כאילו כבר נזרק, ולכן משעת קבלה כבר היה לקרבן שעת הכושר. והאופן בו אמר רבי

שמעון שרק בזריקת הדם שלך למחר יוצא הקרבן מידי מעילה, היא כשהתקבל הדם בכלי בסוף היום, כשלא היה זמן ביום להספיק לזרוק אותו בהכשר, שבאופן הזה אין הקרבן יוצא מידי מעילה בקבלתו בכלי שרת, ורק בזריקתו למחר הוא יצא מידי מעילה.

זריקת פיגול בקדשים קלים

לא מוציאה מידי מעילה

קדשים קלים, זריקת הדם מכשירה את האימורים לידי הקרבתם, ומביאה אותם לידי מעילה.

ואולם רק זריקה כשרה מביאה אותם לידי מעילה, אבל אם נעשו פיגול, (כגון שעשה אחת העבודות במחשבת חוץ לזמנו), זריקת הדם אינה מביאה אותם לידי מעילה, שהרי אינה מועילה להם כלום.

זריקת פיגול בקדשי קדשים

מוציאה מידי מעילה

קדשי קדשים, זריקת הדם מכשירה את הבשר באכילה, ומוציאה אותו מידי מעילה, ולעניין זה גם זריקת פיגול מועילה להוציאו מידי מעילה.

אמנם יתכן שיש חילוק בין קרבן כשר לקרבן פיגול, שקרבן כשר ייתכן שאפילו קבלת הדם מוציאה אותו מידי מעילה, כי משעה שהתקבל בכלי נעשה ראוי לזריקה, וכל העומד להיזרק הרי הוא כזרוק.

אבל בפיגול אין לומר כן, כי מאחר שאינו ראוי לזריקה אין לומר שמשעת קבלתו הרי הוא כאילו נזרק ורק אם נזרק ממש הוא מוציא את הקרבן מידי מעילה.

מעילה ופיגול בבשר קדשי

קדשים שיצא קודם זריקת דם

בשר קדשי קדשים נפסל ביציאתו חוץ לעזרה, ונחלקו חכמים אם זריקת הדם מועילה לו.

לדעת רבי אליעזר, מאחר שיצא הבשר ונפסל, מעתה אפילו אם יחזירו אותו לעזרה, אין בכך כלום. ולכן, כשנזרק הדם בהכשר, הבשר אינו יוצא מידי מעילה. וכשנזרק הדם במחשבת פיגול, הבשר אינו נעשה פיגול על ידי הזריקה. ובכל מקרה, אם נטמא או נעשה נותר, אין חייבים עליו משום נותר וטמא.

ולדעת רבי עקיבא, אף על פי שיצא הבשר ונפסל ולא חזר לעזרה, זריקת הדם מועילה לו. ולכן, כשנזרק הדם בהכשר, הבשר יוצא מידי מעילה. וכשנזרק הדם במחשבת פיגול, הבשר נעשה פיגול על ידי הזריקה. ובכל מקרה, אם נטמא או נעשה נותר, חייבים עליו משום נותר וטמא.

והביא רבי עקיבא ראיה לדבריו, ממי שהפריש חטאת ואבדה והפריש אחרת תחתיה ונמצאת הראשונה, אם שחט את שתיהן, וזרק דם אחת מהן, השניה פסולה, כדין מותר חטאת, ובכל זאת בזריקה דם הראשונה יצאה גם בשר שניה מידי מעילה, ומעתה כשם שזריקת דמה של זו מוציא מידי מעילה את בשר השניה הפסולה, כך זריקת דם בהמה מוציא מידי מעילה את בשרה שלה הפסול. [ועניין זה יתבאר עוד בדף ז'].

ומחלוקת זה נשנית ללמד שלדעת רבי עקיבא הזריקה מועילה בכל אופן אף כשיש בכך להקל להוציא מידי מעילה, פיגול, נותר וטמא.

מעילה ופיגול באימורי קדשים

קלים שיצא קודם זריקת דם

אימורי קדשים קלים נפסלים ביציאתם מהעזרה, ונחלקו חכמים אם זריקת הדם מועילה לו.

לדעת רבי אליעזר, מאחר שיצאו האימורים ונפסלו, מעתה אפילו אם יחזירו אותו לעזרה, אין בכך כלום. ולכן, אף שנזרק הדם בהכשר, האימורים אינם מתקדשים בזריקת הדם ואין בהם מעילה. וכמו כן כשנזרק הדם במחשבת פיגול, האימורים אינם נעשים פיגול על ידי הזריקה. ובכל מקרה, אם נטמאו או נעשו נותר, אין חייבים עליו משום נותר וטמא.

ולדעת רבי עקיבא, אף על פי שיצאו האימורים ונפסלו ולא חזרו לעזרה, זריקת הדם מועילה להם. ולכן, כשנזרק הדם בהכשר, האימורים מתקדשים ויש בהם מעילה. וכשנזרק הדם במחשבת פיגול, האימורים נעשים פיגול על ידי הזריקה. ובכל מקרה, אם נטמאו או נעשו נותר, חייבים עליהם משום נותר וטמא.

ומחלוקת זה נשנית ללמד שלדעת רבי אליעזר הזריקה אינה מועילה כלל אף כשיש בכך להקל שלא יהיה באימורים דין מעילה, פיגול, נותר וטמא.

יצא כל הבשר

נתבאר, שלדעת רבי עקיבא, גם כשיצא בשר קדשי קדשים חוץ לעזרה, ונפסל, זריקת הדם

ואמר רבי יוחנן, שכן הדין כשיצא מקצת מהבשר, ומקצת מהבשר לא יצא מהעזרה, שמתוך שזריקת הדם מועילה לבשר שנשאר בעזרה, כך היא מועילה לבשר שיצא. אבל כשיצא כל הבשר חוץ לעזרה הרי זה כקרבן שלא נשתייר ממנו שום בשר, ואין הזריקה מועילה לו לא לעניין מעילה ולא לעניין פיגול.

ורב אסי אמר, כבר לימדוני חברי שבגולה, שהמחשב מחשבת פיגול על דבר שאבד כולו, כגון שזרק את הדם על מנת להקטיר את האימורים למחר, אף על פי שבאותה שעה כבר היו האימורים אבודים לגמרי, הקרבן נתפגל בכך והאוכל מבשרו חייב כרת. ואם כן כשם שזריקת פיגול מועילה גם כשחשב על אימורים שאבדו לגמרי, כך זריקת פיגול תועיל לבשר שיצא כולו.

דף ז

ומסקנת הגמרא היא שגם רבי אסי מודה שהמחשב על דבר שאין בו כל חשיבות אין המחשבה מועילה בו כלל. וכמו כן, אם יצא כל הבשר, אין המחשבה מועילה בו כלל.

ומה שאמרו חבריו שבגולה שמחשבה מועילה לדבר שאבד, הכוונה היא שמחשבה מועילה לדבר שהולך לאיבוד ועדיין לא אבד ממש. אבל אם אבד ממש אין המחשבה מועילה בו כלל.

חישב לנשפכין

כלל בידינו שהמחשב בשעת זריקת הדם להקטיר את האימורים או לאכול את הבשר למחר פיגל את הקרבן.

והנה לאחר זריקת הדם יש לשפוך את שיירי הדם ליסוד המזבח.

ושאל רב אסי את רבי יוחנן, האם שפיכת שיירי הדם דינה כזריקת הדם לעניין פיגול, ואם כן, אם בשעה ששפך את הדם ליסוד המזבח חישב להקטיר את האימורים או לאכול את הבשר למחר, פיגל את הקרבן. נוי"מ מה הדין אם בשעת זריקת הדם חישב לשפוך את השיירים למחר האם מחשבה זו מפגלת כמי שחישב להקטיר אימורים או לאכול את הבשר לאחר הזמן].

ואמר רבי זירא שיש ללמוד דין זה ממה ששנינו במסכת חולין, שהאלל (חתיכות קטנות של בשר שנחתכות עם העור) אינו מצטרף לקבל טומאת נבלה משום שאין בו חשיבות. וכמו כן שיירי הדם מאחר שאין בהם חשיבות אין מחשבת פיגול מועילה בהם.

דם שיצא נפסל לגמרי ואין

זריקה שלו מועילה כלום

נתבאר, שלדעת רבי עקיבא, גם כשיצא בשר קדשי קדשים חוץ לעזרה, ונפסל, זריקת הדם מועילה לו לעניין מעילה ופיגול.

ואמר רב פפא שכן הדין כשהבשר יצא אבל הדם לא נפסל כלל, אבל אם יצא הדם ונפסל בכך, אף מעתה, אף אם חזר והכניסו, אין זריקתו מועילה כלום, ואין בשר קדשי קדשין יוצא מידי מעילה בזריקת הדם. וכמו כן, אין אימורי קדשים קלים מתקדשים בזריקת דם שיצא קודם לכן.

זריקת דם חטאת אחת מוציא

בשר שתי חטאות מידי מעילה

כבר נתבאר שלדברי רבי עקיבא, מי שהפריש חטאת ואבדה, והפריש אחרת תחתיה, ונמצאת הראשונה, אם שחט את שתיהן, וזרק דם אחת מהן למזבח, אף שהשניה פסולה, כדין מותר חטאת, בכל זאת בזריקה דם הראשונה יצאה גם בשר שניה מידי מעילה.

ואמר רבי אלעזר, שכן הדין כששתי החטאות נשחטו יחד (על ידי שני כהנים) אז אומרים ששתיהן נחשבות כבהמה אחת וזריקת דם אחת מהן מוציא את בשר שתיהן מידי מעילה.

אבל אם אחת נשחטה לפני חברתה, בשעה שנשחטה הראשונה נעשית השניה מותר חטאת ושוב אין זריקת דם הראשונה מתיר את בשר השניה מידי מעילה.

ראית רבי עקיבא שזריקה מועילה ליוצא

נתבאר, שלדעת רבי עקיבא זריקת הדם של קדשי קדשים מועילה גם לעניין הבשר שיצא קודם לכן מהעזרה, אף על פי שהוא נפסל בכך ולא יוכשר עוד לאכילת הכהנים. ולכן בזריקת הדם בהכשר יצא הבשר מידי מעילה, ובזריקת הדם במחשבת פיגול נתפגל הבשר.

ואמר רבי שמעון, שכשהוא הלך לכפר פאני, מצא אותו זקן אחד, ושאל אותו, האם דבר זה נכון, שלדעת רבי עקיבא זריקה מועילה לבשר שיצא ונפסל ביציאתו. והשיב לו רבי שמעון, שהדבר נכון.

והוסיף רבי שמעון ואמר, שלאחר מכן כשבא וסיפר דברים אלה לפני חבריו שבגליל, שאלו

אותו, מדוע? והלא הבשר שיצא נפסל בכך, ואיך

ירצה עליו הדם.

והוסיף רבי שמעון ואמר, שלאחר מכן בא וסיפר לרבי עקיבא את הדברים ואת השאלה ששאלו אותו חבריו. **והשיב לו רבי עקיבא**, וכי אתה אינך מסכים עמי? והרי יש הוכחה לשיטתי, **שכן מצינו שמי שהפריש חטאת ואבדה והפריש שניה תחת הראשונה ונמצאת הראשונה ועתה לפניו שתי חטאות**, שתיהן בנות מעילה. **שחט את שתיהן**, ודם שתיהן בכלי קודם זריקה, **שתיהן בנות מעילה**. **נזרק דם אחת מהן**, **נפסלה שניה מהקרבה**, **ובכל זאת בזריקת דם זה של האחת יצאו שתיהן מידי מעילה**, גם הכשרה וגם הפסולה, וכמו כן בשר שיצא מהמחיצה ונפסל בכך, יצא ידי מעילה בזריקת הדם.

ואמר ריש לקיש משום רב אושעיא, **תשובה גנובה השיבו רבי עקיבא** לאותו תלמיד, כלומר תשובה זו שהשיב רבי עקיבא לתלמידו רבי שמעון אינה תשובה טובה. **שכן דין זה שזריקת חטאת אחת מוציא את שתי החטאות מידי מעילה אמור רק באופן שבו נשחטו שתי החטאות בבת אחת**, שאז הן נחשבות כגוף אחד, אבל אם היתה השחיטה שלא בבת אחת ואינן נחשבות כגוף אחד אין זריקת דם האחת מוציא מידי מעילה את שתי החטאות.

ורבי יוחנן דחה את דברי ריש לקיש ואמר שהטעם שזריקת דם האחת מועיל לשתיהן לעניין מעילה אינו משום שהן נחשבות כגוף אחד אלא משום שזיקה מועילה גם לפסול. ותשובת רבי עקיבא אינה תשובה גנובה. **וראיה לדבר**, **שכן אם העלה אימורי השניה קודם זריקת דם הראשונה**, **מורידים אותם מהמזבח**, **ואין הדם מתיר אותם בכך**, **ואינם כאימורי זאת שזרק דמה**, שאם עלו קודם זריקת הדם, אין מורידים אותם מהמזבח, משום שזריקת הדם מתירה אותם להקטרה.

שתק ריש לקיש ולא השיב לרבי יוחנן. **ואמר על כך רבי יוחנן קצצתינון לרגלוהי דינוקא**. [ריש לקיש נקרא ינוקא, לפי שהיה בחור ממנו.

מעשה דמים בקדשי קדשים להקל

ולהחמיר ובקדשים קלים הכל להחמיר

בהמה שהוקדשה להיות קרבה לקדשי קדשים, כגון לחטאת או עולה, **משעה שהוקדשה יש בה איסור מעילה**, **ובכלל איסור מעילה החלקים שעתידים להיקרב למזבח [=אימורים]**, והחלקים שעתידים להיאכל על ידי הכהנים [=בשר].

קרב הקרבן כהלכתו, **משעה שנזרק דם הבהמה למזבח**, **הותר לכהנים באכילה**, **ויצא מידי מעילה** [ואף איסור מעילה מדרבנן אין בו שהרי הוא ממון כהנים ומותר באכילה].

ואם כן, **בקדשי קדשים**, **זריקת הדם מועילה להוציא חלק מהקרבת מידי מעילה**, את הבשר.

ולעניין זה שנינו שבקדשי קדשים, מעשה הדם, כלומר זריקתו, מועילה גם להקל.

ובהמה שהוקדשה להיות קרבה לקדשים קלים, כגון לשלמים, **בשעת הקדשתה אין בה דין מעילה**, **ורק משנזרק דמה בהכשר והוכשרו אימורים להקרבה**, **יש באימורים דין מעילה**.

ואם כן, בקדשים קלים אין בזריקת הדם להקל שאינה מועילה להוציא חלק מהקרבת מידי מעילה.

ולעניין הבשר של קדשים קלים, לאחר זריקת הדם, אם אין בו פסול, הוא מותר באכילה לבעלים. ואם יש בו פסול, כגון שיצא קודם זריקה חוץ למחיצה, אמנם הוא אסור באכילה, אבל גם במקרה זה איסור מעילה אין בו, כדעת רבי עקיבא שאמר זריקה מועילה ליוצא, ואין בו אלא איסור יוצא, ודינו לשריפה אבל אין בו איסור מעילה.

ובין בקדשי קדשים ובין בקדשים קלים, **איסור פיגול נותר וטמא נאמר בהם בין בבשרם ובין באימוריהם רק משעת זריקת הדם למזבח**, שאם היתה בהם מחשבת פיגול, הקרבן נעשה פיגול משעת זריקת הדם, ומעתה האוכל מהבשר או מהאימורים חייב כרת של פיגול, וכן אם נטמא הבשר או האימורים או נותר מהבשר או מהאימורים האוכל מהם חייב משום משום נותר וטמא רק כשעשה זאת לאחר זריקת הדם.

וזהו ששנינו שלעניין קדשים קלים, זריקת הדם מועילה רק להחמיר, להביא את האימורים לידי מעילה, ולחייב משום פיגול נותר וטמא. ולעניין קדשי קדשים זריקת הדם מועילה גם להקל, להוציא את הבשר מידי מעילה.

סליק פרק קדשי קדשים